

Jedni druhých břemena neste

Text: Gal. 5,26-6,5

Čtení: Gal. 5,13-25

Písňě: 604; 484; 355; 686

1.7.2012

26 Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému. **1** Bratří, upadneme-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehli pokušení. **2** Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. **3** Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, klame sám sebe. **4** Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. **5** Každý bude odpovídat sám za sebe. Gal 5,26-6,5

„Jedni druhých břemena neste“ – to je velice známé slovo. Možná si řeknete, co k tomu ještě dodat? Je to naprosto jasné slovo a není na něm co rozebírat. Anebo si řeknete – že by dneska byla nějaká neohlášená svatba? Kde jsou ženich s nevěstou? To je verš jako šitý pro novomanžele.

Ale já bych se s vámi přece jenom rád podělil o několik myšlenek, které se mi honily hlavou, když jsem nad těmito verši přemýšlel.

1. Křesťan s velkým K

Adresátem těchto slov byla církev v Galácii. To byla oblast, kterou Pavel navštívil při své první misijní cestě, nacházely se tam města Antiochie Pisidická, Ikonium, Lystra a Derbe a na sbory v těchto městech Pavel při psaní dopisu zřejmě myslel.

A v těch sborech se objevil rozpor a otázka, kdo vlastně je skutečný křesťan, kdo je skutečně dobrý věřící člověk, kdo je Boží člověk, kdo žije podle Božího zákona a plní jej. Přišli tam totiž někteří učitelé, kteří hlásali, že když chceme být křesťany, je potřeba zachovávat i židovské zákony, protože křesťanství vzniklo ze židovství. To byl velký spor. Stačí jenom obět Ježíše Krista, anebo je k víře třeba ještě něco přidat, splnit ještě nějaké další předpoklady? A dá se vůbec nějak rozlišit toho opravdu věřícího křesťana od křesťana, který je křesťanem podle jména? A Pavel tady na tuto otázku odpovídá. Nekličkuje, nemlží, ale jednoznačně říká, kdo je opravdový křesťan, jak se pozná pravá víra, kdo je duchovní člověk. Určuje to podle účinku, podle projevu.

Já si vzpomínám, jak jsme kdysi v prvním ročníku na gymnáziu v rámci nějaké olympiády měli připravit chemický pokus, kdy jsme míchali nějaké roztoky a pak jsme měli popsat, co se vlastně stalo a jaké sloučeniny vznikly. Připravili jsme ty roztoky, smíchali je podle návodu a krásně se nám to zabarvilo nejdřív dočervena, potom jsme přidali další roztok, a zabarvilo se to zelena, pak z toho byla krásně modrá a nakonec myslím žlutá. Mělo to jenom jedinou vadu na kráse: Nebyli jsme schopni říct, jaké reakce tam vlastně proběhly a jaké sloučeniny vznikly.

A podobně to vysvětluje Pavel. To, podle čeho se pozná opravdový křesťan, není to, jestli dodržuje ustanovení Mojžíšova zákona, ani to, jestli je pravidelným návštěvníkem bohoslužeb ani to, že je členem té správné církve. Podle výsledku, podle toho, jak se člověk „vybarvuje“, podle ovoce se rozlišuje, jestli se jedná o duchovního člověka, jestli se jedná o křesťana, který to s vírou, se svým křesťanstvím myslí vážně. Tím výsledkem, tím znamením je ovoce Ducha svatého. Víme, které to jsou: **Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, 23 tichost a sebeovládání.**

To, co jsme doposud řekli, vycházelo z toho oddílu, který jsme četli od stolu Páně z konce 5. kapitoly. Ale na tento oddíl navazuje bezprostředně pokračování, kde apoštol jde ještě dál a kde konkretizuje, co vlastně toto ovoce znamená. Jak se toto laskavé ovoce Ducha má projevat v praxi.

2. Místo soupeření spolupráce a přátelství

„Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému“ říká Pavel. Tomu je dost těžko rozumět. Co znamená, že nemáme být vůči sobě vyzývaví? To slovo, které máme přeloženo jako **vyzývavost**, se dá vyjádřit také jako **soupeření**. Tomu už rozumíme víc. Soupeření nás provází celý život. Ve středu jsme byli s kolegy v Praze, kde se účastníme výběrového řízení a soupeříme s dalšími firmami o zakázku. Sportovní soupeření je tak závažná událost, že dokonce prezident a premiér měli potřebu se vyjádřit k právě probíhajícímu fotbalovému Euru 2012. Soupeříme o přízeň rodičů, o přízeň dívek nebo chlapců, a někdy také o přízeň dětí. O pozici v práci.

A velice snadno se tento duch soupeření dostane i do církve. Já mám pravdu a ty se mýlíš! I apoštol Pavel s tím měl zkušenost v Korintu, kde někteří říkali: „**Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu.**“ (1 Kor. 1, 12) A tady nám připomíná, že ne soupeření, ale duch Kristovy lásky má vládnout v církvi.

Jak často se stává, že v církvi jako bychom byli nějak naočkovaní, že vždycky musí vyhrát buď jedna nebo druhá stran. Co máš rád? Kafe nebo čaj? Jedno nebo druhé? Klasické nebo neformální pojetí bohoslužeb? Varhany nebo bicí? A já si klidně dám čaj a mám rád i kafe. V církvi, ve sboru, kde vládne spolupráce a přátelství vedle sebe mohou existovat docela dobře i různé názory.

Ne nadarmo apoštol Pavel používá při popisu církve obraz těla, kde údy jeden na druhém závisí, kde jeden s druhým spolupracují. Ne soupeření, ne dokazování, že moje víra je lepší, hlubší, kvalitnější, než víra toho druhého. Tam vládne v církvi zákon Kristův, kde místo soupeření vládne společný zájem a spolupráce.

A tak nám Pavel říká jinými slovy: Nejsou lepší a horší křesťané, nejsou křesťané I. a II. kategorie a dokonce nejsou ani začátečníci a pokročilí. Nemusíme se a ani se nemáme snažit dokazovat druhým, že jsme na tom lépe než oni. Každý má mít ve sboru svoje místo a každý může přispět k budování církve.

Děti ve školce se oblékají na vycházku a jednomu chlapečkovi, který si ještě neumí obout botičky, je obouvá paní učitelka. A když už je obutý, říká: „Ty botičky jsou obráceně.“ Paní učitelka na to nic neříká, botičky mu sundá a obuje mu je znovu správně, načež hošík povídá: „Ty botičky nejsou moje.“ Paní učitelka mu je, ještě s klidem, zase vyzuje, a když jsou dole, chlapeček dodá: „Jsou mého bratříčka, ale maminka říkala, že je teď budu nosit já.“ Paní učitelka mu botičky opět obuje, oblékne mu bundičku a ptá se: „A kde máš rukavičky?“ „Ty jsou v těch botičkách.“

I když je to někdy náročné a bez trpělivosti to nejde.

3. Nesení břemen

Dalším praktickým důsledkem je podle Pavla to, že jsme ochotni na sebe vzít břemena druhých. Že jsme ochotni pomoci druhým. Nadlehčit jim jejich břemena: **2 Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Gal. 6,2)**

Břemena, která musíme nést, mohou být všelijaká. Může to být nemoc. Může to být nějaká starost. V tom textu je zdánlivý rozpor, protože ve 2. verši apoštol čtenáře vybízí, aby nesli břemena jedni druhých, ale o kousek dál, v 5. verši říká, že každý ponese své břemeno. V tom našem textu už to je přeloženo trochu jinak, stojí tam, že každý ponese odpovědnost sám za sebe, ale v tom původním textu se rozlišují dvě břemena – jedno, které ze mne nikdo nemůže sejmut. Nikdo za mne nemůže vychovat moje děti. Nikdo za mne nemůže chodit do práce. (I když oboje by se mi líbilo.) A je celá řada povinností, se kterými se musíme vyrovnat a se kterými je možné si vzájemně pomoci jenom těžko. Prostě každý máme tu svoji odpovědnost, ten svůj batoh, který musíme na zádech nést.

Ale pak jsou ještě jiná břemena, se kterými si dokážeme poradit sami jenom těžko. Může to být nemoc, může to být nějaká velká starost, smutek, který na nás dolehne, když prožíváme nějaké trápení. Apoštol Pavel tu možná má na mysli i finanční pomoc těm, kdo trpí nějakou nouzí. Jsou tam míněny takové věci, které nás deptají, které nás sráží, se kterými si nevíme rady a jenom těžko z nich hledáme východisko. Jsou to věci, kdy je velice dobré, když máme vedle sebe někoho, kdo je ochotný to nést s námi.

Ale když ten oddíl čteme pozorně, tak je vidět, že apoštol Pavel myslí na jedno specifické břemeno. Vyplývá to z toho, co čteme v na počátku našeho text. Tam se mluví o člověku, který upadl do hříchu. Není tu míněný člověk, který je přistižen při hříchu, ale člověk, na kterého dolehl jeho hřích, do kterého se zamotal a nemůže ven. Jeden člověk si s ním neporadí. Je to břemeno, jako když na nás spadne skříň nebo nějaký náklad, který člověk prostě sám nezvládne.

A my máme pomáhat nést ty následky hříchu, přestože ten dotyčný se do něj zamotal sám. Církev je nám tu vykreslena jako místo a společenství lidí, kteří spolu nejenže nesoupeří, ale kteří si na druhé straně ani nejsou lhotejní. Záleží jim na sobě a jsou připraveni si vzájemně pomoci. Ale kromě toho se jedná ještě něco dalšího:

Bratři a sestry, zkusme si představit člověka, člena sboru, který začne pít a skončí v protialkoholní léčebně. Nebo člověka, který způsobí, třeba svojí nepozorností, dopravní nehodu a někoho přejede. Anebo člověka, který se neubrání pokušení a stane se z něho gambler. Anebo se zamotá do něčeho jiného a skončí ve vězení.

Co nás napadne, když se takový případ stane? Ty reakce mohou být různé. Můžeme se od takového člověka odvrátit. Zklamal nás! Ztratil naši důvěru! Jak jenom mohl něco takového provést? Co to bylo za víru? Dělá ostudu církvi, Božímu dílu!

Anebo cítíme lítost a soucit s člověkem, který padl do takové bídy a přemýšlíme jak mu odlehčit? To je význam toho apoštolova slova, když říká, že nesením břemen naplníme Kristův zákon. On neříká: Musíte dělat to nebo ono, pokud chcete být dobrými křesťany, plnit ty a ony příkazy, ale řekne: Bratři, pomáhejte druhým nést následky jejich hříchu a tím naplníte zákon Kristův. Neodsuzujte druhé, i když byste 100x mohli. Jeden před druhým se nemáte čím chlubit. Na základě svých zásluh se nikdo nemůže s čistým svědomím postavit před Bohem.

4. Stal ses už zákazníkem Ježíše Krista?

Ale jak je možné stát se takovým duchovním člověkem, který může napravovat druhé, který může pomáhat druhým nést jejich břemena?

Slyšel jsem příběh o tom, jak ráno si přijde do pekařství někdo koupit chleba a rohlíky a nějaké další pečivo. Pekař tam stojí za pultem a místo, aby ho začal obsluhovat tak říká: „Představte si, že jsem musel vstávat už ve tři hodiny ráno, abych to všechno stihl. Lidé chodí už na šest a mně se vůbec nechtělo z postele! Bylo tam zima! A ty pytle s moukou byly tak těžké! Jeden má půl metráku a co já jsem jich musel natahat! A když jsem přišel do pekárny, a rozsvítil, tak jsem tam v rohu uviděl myš a hrozně jsem se jí lekl.“

Co byste na to řekli? Asi bychom se všichni na toho pekaře dívali nechápavě, možná by nás i přešla chuť na rohlíky po zmínce o té myši. To nás přece nezajímá! My jsme zákazníci a zákazník je zvyklý, že za své peníze dostane pokud možno kvalitní zboží. Nemáme čas na nějaké zbytečné řeči! Za chvíli mám být v práci, musím běžet!

Takový je zákazník. Nezajímá ho, jak se peče chleba. Zákazník je zvyklý, že přijde do obchodu, tam dostane to, co potřebuje a jde zase po svých.

Prorok Izaiáš volá: **1 „Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! 2 Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! 3 Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! (Iz. 55,1-3a)**

Když Bůh dává takovou nabídku, říká: Pojd'te všichni, kdo jste žízniví. Pojd'te, můžete si vzít. Bez peněz a bez práce. Vodu, mléko a víno. Každý kdo chce, každý bez výjimky. Vodu pro zachování života, mléko jako výživu a víno pro radost. Abychom utišili tu touhu po životě, po lásce, po spravedlnosti, žížeň po pravdě, po svobodě, po tom, abychom byli čistí, abychom byli čestní a upřímní, abychom nebyli prázdní - to je to, co všichni nosíme někde hluboko v sobě a toužíme, aby nás někdo nasytil.

Ježíš volá podobně: **„Pojd'te ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi a já vám dám odpočínutí.“ (Mat. 11,28)** Volá nás, abychom se stali jeho zákazníci. Abychom se naučili brát u něj to, co potřebujeme pro svůj život. Abychom nehledali lásku, radost a uspokojení pro svoji duši někde u konkurence. Volá nás: Já vám nabízím dobré zboží. Kvalitní. To není žádná Čína. Nikde jinde nenakoupíte tak dobře. Chce, abychom se stali jeho zákazníci, a garantuje nám, že kdo k němu přijde, nebude zklamaný. Už nebude potřebovat hledat nic jiného.

A tady navazuje to dnešní slovo: **Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.** Jestli ses už naučil brát od Pána to, co nabízí, jestli jsi poznal, že je dobré být s ním, že je dobré být u jeho nohou, udělej další krok! Volá nás k tomu, abychom to, co jsme sami přijali, dávali dál. Je dobré poznat Boží radost, pokoj, odpuštění ve svém vlastním životě. Ale ještě mnohem víc je umět radost, pokoj, odpuštění, potěšení, povzbuzení dávat dál. Lidem, kteří žijí kolem nás. Kdosi řekl: Bůh nemá jiné ruce než ty tvoje a nemá jiné nohy než ty tvoje.

A ještě se to dá říct jinak: Podmínka pro to, abychom mohli brát jedni druhých břemena je, abychom poznali a prožili, že Bůh vzal naše břemena na sebe.

A tak dnešní text nás volá k tomu, abychom se stali duchovními lidmi. Těmi, kdo se stali zákazníci Ježíše Krista a naučili se u něho brát to, co on nabízí a co my potřebujeme pro svůj život. Tak se totiž můžeme stát těmi, kdo budou brát břemena druhých a být tak pro ně požehnáním.

Amen.